

22120209

NORWEGIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NORVÉGIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NORUEGO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Choisissez ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

NORWEGIAN A1 – BOKMÅL VERSION

NORVÉGIEN A1 – VERSION EN BOKMÅL

NORUEGO A1 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en kommentar til én av de følgende tekstene:

1.

HAN HØRER EN PLASKENDE LYD fra dusjen mens han ennå ligger og slumrer og samtidig hører sin egen pust jevn og tung gjennom nesa. Så hører han drønnet av plast mot metall, med etterklang, da er han plutselig lys våken. Han synes det er synd at han er alene i senga; deretter blir han irritert fordi hun vekte ham. Han er varm og klam under dyna og bretter den til side så halve kroppen ligger uten. Etter en stund blir han kald og bretter dyna tilbake. Han hører at hun skrur av vannet. Han husker at de kranglet før de sovnet, han kan ikke huske hvordan det endte, han må ha sovnet før krangelen var avsluttet. Han prøver å huske hva det handlet om, hvordan det begynte, men lykkes ikke, det var nok bare bagateller. Som vanlig, tenker han. Hun kan henge seg opp i de snåleste detaljer. Det tærer på forholdet, disse småkranglene om ubetydelige ting. Han hører at hun skrur korken av flaska med fuktighetskrem, flaska må være nesten tom; han hører det på lyden når hun klemmer ut krem. Glasshylla klirrer mot stålstativet den ligger på, når hun setter flaska fra seg. Det blir stille, han ligger urørlig med øret vendt mot badet, men kan ikke høre at hun smører seg inn. Han setter seg opp i senga, strekker seg etter brusglasset på nattbordet og drikker av det. Han skjærer en grimase, den er fra kvelden før og er tam og varm. Hun liker doven brus og gjør et stort nummer ut av å riste ut kullsyra i halvannenslitersflasker; som om hun tror han synes det er sjarmerende, eller sært i positiv forstand. Han kan ikke begripe hvorfor hun ikke like gjerne drikker saft. I tillegg liker hun brusen lunken. Før opererte hun mer i det skjulte; «glemte» å sette brusen i kjøleskapet, «glemte» å skru korken på, eller ristet på flaska «i ren distraksjon» mens hun så på tv. Denne løgnaktige egoismen gjorde ham rasende. Hun tvang sine unormale preferanser over på ham; lenge var han nødt til å drikke lunken og doven brus, før de hadde et oppgjør. En dag sa hun, da jeg var liten var lykken å finne en gjenglemmt bruskvett i et glass på stuebordet en søndag morgen. Deretter kom tilståelsen. Og så begynte de med separate brusflasker. Nå brummer hårføneren, lyden tiltar og avtar etter hvor nært håret hun holder den. Det var en oppvask han ikke hadde tatt, det var det som utløste krangelen. En enkelt oppvask for to dager siden, dagen før krangelen i går kveld, en dag han hadde jobbet overtid. Hun skrur av hårføneren. Like etter kommer hun ut fra badet, håret er fuktig og hun er naken, han ser straks at hun må ha glemt krangelen, hun trækker opp i senga og sier at hun ikke vil stå opp ennå likevel. Før hun har kommet seg under dyna, sier han, kan du hente et glass brus til meg, og hun spretter ut av senga igjen. Hell forsiktig, så ikke kullsyra går ut, roper han etter henne på kjøkkenet. Jada, roper hun, oppgitt, men blid. Etter kort tid kommer hun tilbake i senga med to glass brus og en halv pose potetskruer.

Trude Marstein, *Sterk sult, plutselig kvalme* (1998)

2.

Fra en annen virkelighet

Syk blir en av ropet om virkelighet.
Altfor nær var jeg tingene,
slik at jeg brant meg igjennom
og står på den andre siden av dem,
5 der lyset ikke er skilt fra mørket,
der ingen grenser er satt,
bare en stillhet som kaster meg ut i universet av ensomhet,
å av uhelbredelig ensomhet.
Se, jeg svaler min hånd i kjølig gress:
10 Det er vel virkelighet,
det er vel virkelighet nok for dine øyne,
men jeg er på den andre siden
hvor gresstrå er kimende klokke av sorg og bitter forventning.
Jeg holder et menneskes hånd,
15 ser inn i et menneskes øyne,
men jeg er på den andre siden
der mennesket er en tåke av ensomhet og angst.
Å, om jeg var en sten
som kunne rumme denne tomhetens tyngde,
20 om jeg var en stjerne
som kunne drikke denne tomhetens smerte,
men jeg er et menneske kastet ut i grenselandet,
og stillheten hører jeg bruse,
stillheten hører jeg rope
25 fra dypere verdner enn denne.

Gunvor Hofimo, *Fra en annen virkelighet* (1948)

NORWEGIAN A1 – NYNORSK VERSION

NORVÉGIEN A1 – VERSION EN NYNORSK

NORUEGO A1 – VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein kommentar til **ein** av de følgjande tekstane:

1.

HAN HØRER EN PLASKENDE LYD fra dusjen mens han ennå ligger og slumrer og samtidig hører sin egen pust jevn og tung gjennom nesa. Så hører han drønnet av plast mot metall, med etterklang, da er han plutselig lys våken. Han synes det er synd at han er alene i senga; deretter blir han irritert fordi hun vekte ham. Han er varm og klam under dyna og bretter den til side så halve kroppen ligger uten. Etter en stund blir han kald og bretter dyna tilbake. Han hører at hun skrur av vannet. Han husker at de kranglet før de sovnet, han kan ikke huske hvordan det endte, han må ha sovnet før krangelen var avsluttet. Han prøver å huske hva det handlet om, hvordan det begynte, men lykkes ikke, det var nok bare bagateller. Som vanlig, tenker han. Hun kan henge seg opp i de snåleste detaljer. Det tærer på forholdet, disse småkranglene om ubetydelige ting. Han hører at hun skrur korken av flaska med fuktighetskrem, flaska må være nesten tom; han hører det på lyden når hun klemmer ut krem. Glasshylla klirrer mot stålstativet den ligger på, når hun setter flaska fra seg. Det blir stille, han ligger urørlig med øret vendt mot badet, men kan ikke høre at hun smører seg inn. Han setter seg opp i senga, strekker seg etter brusglasset på nattbordet og drikker av det. Han skjærer en grimase, den er fra kvelden før og er tam og varm. Hun liker doven brus og gjør et stort nummer ut av å riste ut kullsyra i halvannenslitersflasker; som om hun tror han synes det er sjarmerende, eller sært i positiv forstand. Han kan ikke begripe hvorfor hun ikke like gjerne drikker saft. I tillegg liker hun brusen lunken. Før opererte hun mer i det skjulte; «glemte» å sette brusen i kjøleskapet, «glemte» å skru korken på, eller ristet på flaska «i ren distraksjon» mens hun så på tv. Denne løgnaktige egoismen gjorde ham rasende. Hun tvang sine unormale preferanser over på ham; lenge var han nødt til å drikke lunken og doven brus, før de hadde et oppgjør. En dag sa hun, da jeg var liten var lykken å finne en gjenglemmt bruskvett i et glass på stuebordet en søndag morgen. Deretter kom tilståelsen. Og så begynte de med separate brusflasker. Nå brummer hårføneren, lyden tiltar og avtar etter hvor nært håret hun holder den. Det var en oppvask han ikke hadde tatt, det var det som utløste krangelen. En enkelt oppvask for to dager sida, dagen før krangelen i går kveld, en dag han hadde jobbet overtid. Hun skrur av hårføneren. Like etter kommer hun ut fra badet, håret er fuktig og hun er naken, han ser straks at hun må ha glemt krangelen, hun trækker opp i senga og sier at hun ikke vil stå opp ennå likevel. Før hun har kommet seg under dyna, sier han, kan du hente et glass brus til meg, og hun spretter ut av senga igjen. Hell forsiktig, så ikke kullsyra går ut, roper han etter henne på kjøkkenet. Jada, roper hun, oppgitt, men blid. Etter kort tid kommer hun tilbake i senga med to glass brus og en halv pose potetskruer.

Trude Marstein, *Sterk sult, plutselig kvalme* (1998)

2.

Fra en annen virkelighet

Syk blir en av ropet om virkelighet.
Altfor nær var jeg tingene,
slik at jeg brant meg igjennom
og står på den andre siden av dem,
5 der lyset ikke er skilt fra mørket,
der ingen grenser er satt,
bare en stillhet som kaster meg ut i universet av ensomhet,
å av uhelbredelig ensomhet.
Se, jeg svaler min hånd i kjølig gress:
10 Det er vel virkelighet,
det er vel virkelighet nok for dine øyne,
men jeg er på den andre siden
hvor gresstrå er kimende klokke av sorg og bitter forventning.
Jeg holder et menneskes hånd,
15 ser inn i et menneskes øyne,
men jeg er på den andre siden
der mennesket er en tåke av ensomhet og angst.
Å, om jeg var en sten
som kunne rumme denne tomhetens tyngde,
20 om jeg var en stjerne
som kunne drikke denne tomhetens smerte,
men jeg er et menneske kastet ut i grenselandet,
og stillheten hører jeg bruse,
stillheten hører jeg rope
25 fra dypere verdner enn denne.

Gunvor Hofimo, *Fra en annen virkelighet* (1948)